

Diogenes

Gheorghe Asachi

Diogenes, în Atena,
Unde strălucea lumina,
Un bărbat era mintios,
Însă judecat pe dos.
Că-i filozof unii spun,
Alții că au fost nebun!
Dar de asta nu mă mir
Căci un om cu caracter
Nebunie când nu face,
Care cetei oarbe place,
Deseori în astă lume
De nebun câștigă nume.

Cu sistemul ce avea,
Cu puțin se sătura,
Cu apusul adormea,
În răsărit se scula;
Toți ziceau că e smintit,
Dar el era fericit.
A lui port ș-a sa figură
Nu făcea măcar trei bani;
La frig cum și la căldură
El purta de treizeci ani
O manta de tot cârpită,
Pălărie bortelită,
Locuia în un antal,
Unde vorbea de moral.

Ospătând odată-o ceapă
Și cu palma băund apă,
Văzu piața-mpodobită
Cu o statuă sculpiată.
La ea merge,-n genunchi pică
În sus mâinile rădică,
Și plecat ca cerșitor
I cerea un ajutor.

Dar un grec, trecând, i zisă:
Filozoafe, pare-ți-se
Că di-i cere noapte, zi,
Ruga ta s-a auzi!
Ori nu vezi c-acea figură
E de piatră săpătură,

Fără cuget și simțire,
Vrun suspin nu o pătrunde!

Diogene atunci răspunde
Însemnat-acest cuvânt:
Oamenii ce alta sânt?
Prin a petrei închinare
Eu aice mă învăț
Pe al omului dispreț
Ca să-l sufăr cu răbdare!